

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VII. Iac. Sadoletvs Episc. Carp. Paulo Iouio Episcopo Nuceria S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

lita sunt, & expectari. Illud vnum verò, quod vel præcipuum est
& reliquorum omnium longè primum, à me certè non deerit:
quo tuum semper nomen in intimis sensibus geram, consecrue-
que memoriam tui, & te colam benevolentia sempiterna. Ete-
nim cætera, amoris signa, & indicia quædam sunt: hic est ipse
propriè amor, qui ea fide & veritate tibi à me præstabitur: vt
nunquam tu, quæ in me atque meos studia contulisti, ea tan-
quam in indignos collata, sis reprehensus. Ego tanquam pro-
cul absum à vestris grauioribus istis actionibus atque curis, quæ
sonitum, atque turbam, & pompam quandam præ se ferunt: hæ-
beo tamen & ipse hic quoque delectationes meas, quibus tran-
quillo animo mirificè fruor: quòd assiduus sum in studiis artium
optimarum, & præclarissimarum: quæ me tanta iucunditate af-
ficiunt, vt nihil omnino solitudinis neque molestiarum ad ani-
mum meum sinant introire. Quam ego vitam etiam si minus il-
lustrem, aliquanto tamen beatiorem esse iudico. Sed de his aliàs.
Reliquum est, vt te rogem, vt quam iam pridem erga me susce-
pisti, in eadem perpetuò maneas voluntate: meosque tueri tua
benevolentia non desinas. Vale. Carpent. XIII. Calend. Apri-
lis, M. D. XXXIII.

VII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.

Paulo Iouio Episcopo Nuceria S. P. D.

ET si mihi dubium nunquam fuit, quin abs te summo pere-
diligenter: tamen & literæ tuæ plenissimæ amoris atque offi-
cij, & ea quæ tuis verbis Polus ad me derulit, quæque ipse præ-
terea commemorauit de te, planius mihi ostenderunt, tibi esse
cordi & quietem & dignitatem meam: atque ea quæ quotidia-
nis ex iacubrationibus à me proficiscantur, pluris à te æstimari
propter amorem, quam fortasse digna sint. Quam ego tuam er-
ga me voluntatem, ne viuam mi Paule, nisi omnium rerum hæ-
beo charissimam. Nam cum tu singulari doctrina, virtute, elo-
quentia præditus, is vir sis, vt tuum de quoque iudicium maxi-
mi fieri debeat: tum verò incredibilis illa comitas, & quædam
rara iucunditas, quæ tibi à natura data atque insita est, facit vt
nihil te fieri possit amabilius. Ex quo facile potest existimari,
quantum ego mihi ornamentum in tua amicitia esse cõstituiam:
cum & propter ingenij ac doctrinæ præstantiam, me ornate, &
propter humanitatem suauitatemque naturæ delectare etiam pos-
sis: non nolis autem vtrumque: cuius quidem tui animi erga me
plura habeo indicia ac testimonia. Sed accidit præteritis tempo-
ribus, vt cum & tu meam consuetudinem appeteres, & ego tuæ
est.

estem scientissimus, potentioribus tamen concedere fuerit necesse, qui te totum sibi arripuerunt: cum tamen inter nos salua semper manserit amicitia coniunctio. Non enim ego vquam permisi, neque permittitur sum, vt tu in amore me vincas. Multa me adducunt, vt neminem te pluris faciam, paucos pari atque te beneuolentia profequar. Sed eo nihil est ad meum vincendum animum actus, quod me a te amari intelligo. Eius rei duo signa habeo certissima: vnum, quod locorum disiunctio non immittit beneuolentiam: alterum, quod me tuis quotidie scriptis concordes. Quae si hoc solum afferrent, vt testificarentur te de me sepe cogitare, ferretis nimirum essem, nisi te amarem effictum, ferretisque assidue in oculis. Cum vero scripta tua eiusmodi sint, vt immortalitatem mihi polliceantur: quid aut tuo hoc in me officio maius, aut mea in te beneuolentia debet esse flagrantius: quam ostendam equidem tibi aliqua in re, mihi crede: & si defuerint cetera, eodem te genere remunerabor: eorum forsasse impari, pari certe studio ac voluntate. Itaque & alia cunctis studiis intermittam, sicuti tu mihi suades, & a philosophiam me referam, quemadmodum idem tu mihi es autor: omnibusque in rebus tuo iudicio atque consilio vtar libentissimè. Vitam liceret nobis esse vna. Sed quando diuersis non solum locis, sed etiam opinionibus remoti absumus, quod ego in potu libenter maneo, tu illis adhuc vndis & fluctibus delectaris: epistulis mittendis inter nos asequamur, vt nunquam non esse vna videamur. Quod te oro mi Paule suauissime, vt in eo me non deseras. Nihil mihi potest esse dulcius, quam aut loqui tecum, quod iam crepsum est: aut tuas legere literas, in quo morem mihi gerere tux est potestatis. Quapropter tu qui omnes venustitates humane humanitatis articulos tenes, noli pati (obsecro) me hac tanta & tam exoptata voluptate tuarum literarum carere. Vale, & nos dilige, tibi que persuade, te a me mirabiliter amari. Carpentoracii.

VIII.

IAC. SADOLETVS EPISC. CARP.
Io. Francisco Ripæ Iuriconsulto S. P. D.

Tua prestantis doctrina, & summum ac singulare ingenium, quod non modo in hac iuris ciuilibus laude ac scientia, sed omnibus bonis in literis artibusque excellit: faciunt, vt quicquid proficitur à te, id non solum vtile & commodum, sed etiam optabile omnibus esse debeat. Cum vero nuper voluminibus quadraginta editis, viginti interpretationum, totidemque responsorum, omnem ferme ciuilem prudentiam explicare